martı

Jonathan; konuşan bir martıdır, filozoftur, yaşam dersleri verir, gelişime inanır, özgürlüğün temsilcisidir.

Yazılara Abone Olun:
Abone Ol

E-Dergi & Son Sayı

Geçmiş Sayılar

martı
Tüm Martı Arşivi Burada

Geçmiş sayılarımızı aşağıdaki bağlantılardan indirebilir veya okuyabilirsiniz.
OKU Veya İNDİR

Twitter'da

Tweets Follow

Martı Dergisi @MartiDergisi 25 Aug
"Okudukları kitaplardan imtihan soruları sormayın.
Kitaplar hakkında sohbet edin.
Okuduğunuz kitaplar hakkında anlaşılır paylaşımlar yapın."
Expand

Martı Dergisi @MartiDergisi 25 Aug
Çocukları kitaplarla buluşturmanın, onlara okuma alışkanlığı kazandırmanın en doğru yolları nelerdir?
martidergisi.com/cocuklari-kita...
@ZelihaDaghan
Expand

Tweet to @MartiDergisi

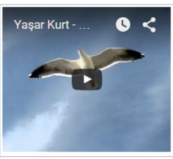

Kategoriler

- Gelişim
- Gezi
- Güncel
- İletişim
- İş Hayatı
- Kitaplar
- Koçluk
- Kültür Sanat
- Röportaj
- Yaşam

Archives

Archives
Ay Seçin

“Benim için nefes almak gibi bir şey müzik.” Anjelika Akbar

24 Ağustos 2014 yayınlandı | *Taner Atilla Berk* tarafından

Merhaba, bu röportajı yapmayı kabul ettiğiniz için öncelikle teşekkür ederim.

Rica ederim, memnuniyetle.

Sizin bir konserinizi izlediğimde fark ettim ki sanatçılarla bütünleşiyorsunuz ve bir yönetmen gibi her enstrümanı takip ediyordunuz…

Elbette, eğer sahnede benden başka müzisyenler varsa, sadece piyano çalmıyorum, ister istemez orkestra şefliği de yapıyorum.

İzleyicilere de bu enerjiyi yayıyorsunuz ve insanların keyif almasını sağlıyorsunuz. Bildiğim kadarıyla hayatınız müzik üzerine kurulu, adeta müziğin içine doğmuşsunuz. Sizin için nasıl bir duygu, bu yaşantı tarzı sizi tatmin ediyor mu?

Müzik hayatımda olmasaydı ne olurdu bilmiyorum. Benim için nefes almak gibi bir şey müzik. Hayat ile iletişim kurduğum bir dil gibidir, ve elbette bundan dolayı memnunum. ‘Sözün bittiği yerde müzik başlar’ derler… Sanırım ben de bu şekilde yaşıyorum, şimdiye kadar öyle oldu.

Hayat hikayenizden öğrendiğim kadarıyla siz henüz 2,5 yaşındayken müzikle bağlantınız keşfedilmiş, 4 yaşında, aslında bir anlamda kendinizi bilmeden notaları okuyup yazmaya başlamışsınız. Bir anlamda Anjelika Akbar bir proje olarak kendini göstermeye başlamış. Bu süreçten itibaren her şey çok hızlı gelişmiş, sonra bir bakıyoruz 11 sene bir dahiler okulundasınız, 4 sene de Taşkent'tesiniz, sonra yüksek lisans, yani durmaksızın müziğin içinde kendinizi var etmişsiniz. Bizse sizi 90 senesinde UNICEF'in iyi niyet elçisi olarak dolaşırken Türkiye'de keşfedebildik ve o sırada yaşınız 20. Yoğun bir hayat çizgisi ve görünen o ki sizin dışınızda gelişmiş. Yaklaşık 15-16 sene sadece müzikle geçmiş. Sahiden böyle bir hayatı istediniz mi?

İstedim tabiiki. Sadece 15-16 sene değil üstelik, gerçekten bütün hayatım böyle geçti. Burada küçük bir düzeltme yapmak istiyorum, çocuklar üzerine proje kavramını kabul edenlerden değilim, çünkü bu bana çok yapay, dıştan bir müdahale gibi geliyor. Anjelika Akbar bir proje değil, çünkü annemin de babamın da böyle bir niyeti yoktu, ben mecbur ettim onları. Küçük bir çocuğun nasıl mecbur edebileceğini düşünebilirsiniz, aslında mesele basit; müzikle ilgili öyle kuvvetli taleplerim vardı ki kendiliğinden gelişti, düşünün daha birkaç aylıkken bile duyduğum müziğe gösterdiğim tepkileri değerlendirdiklerinde, bir anlamda mecbur kaldılar. Ben müzikten başka bir şey istemiyordum ki… Beni zorla sokağa çıkartmaya çalışıyorlardı, çeşit çeşit oyuncak aldılar, ama hiçbirini gözüm görmüyordu. Bu yüzden ben sokakta oynamanın nasıl bir şey olduğunu bilmem, beni teşvik ettikleri halde umurumda değildi, yuvaya gidiyordum ama orada da oyunlarla ilgim yoktu, orada da, evde de piyano benim için dünyanın merkeziydi. Dolayısıyla annem ve babam benim ısrarcı davranışlarımın üzerine profesyonel olarak yönlendirme yolunu seçtiler. Kendileri de müzisyen olduğu halde başka müzisyen dostlarına danıştılar. Ben hayatımın müzik üzerine kurulmasından çok mutluydum. Evet, hayatım belki diğer çocuklardan farklıydı, evet oyuncaklarla ilgilenmiyordum, ama bana 2 yaşında hediye edilen pikap ve ilk plağım dışında oluşturduğum plak koleksiyonum beni her şeyden çok heyecanlandırıyordu. Canım hangi müziği istiyorsa itinayla o plakları ben pikaba yerleştiriyordum. Annem diyor ki; çok düzenliydin, çıkarıyordun dinliyordun aynı kılıfa ve bulunduğu yere koyuyordun. Aslında şu anda o kadar düzenli değilim.

Yaşım ilerlerken ve kendimi müzikle keşfettiğim bir yolda yürürken müziğin ve rengin bileşimini fark ettim. Ben tuşlara bastığım zaman renk görüyordum, şu anda da görüyorum tabii, annem ve babam müzisyen oldukları halde görmüyorlardı. Kendi kendime keşfetmiştim, annemle babamın notalarla beraber renkleri görmediklerini öğrendiğimde en iyisi ben susayım diye düşündüm ve çok uzun yıllar sustum. Son yıllarda Sinestezi'nin bir bilim dalı olduğunu ve benim gibi “tuhaf” insanları incelediğini öğrendiğimde rahatlamıştım. Sinestezi sayesinde her gördüğüm tablonun içinde müziği duyuyordum, melodilerin içindeki muazzam hareket renkleri ve geometri bana çok keyif veriyordu. Müzik sadece kulak demek değildi, benim için aynı zamanda harika görüntülerdi. Sevdiğim bir müziği dinlerken onda gördüğüm resimleri yapmaya başladım. Sadece müzikte değil, kitaplardaki müzik ve resimleri de görüp çizer oldum. Çok farklı ve dolu bir dünya… Böyle bir dünyayı kim istemez ki…

Anne babanızın müzisyen olması sebebiyle küçük yaşlardan itibaren sahneyi de yaşadınız, eminim konserlere ve tiyatrolara da götürdüler sizi, kendinizin nerelere gelebileceğini gördünüz, bu nasıl bir deneyimdi?

Rusya'da çocukları 2-3 yaşından itibaren konserlere götürüyorlar, bu öyle faydalı bir şey ki, bir çocuğun bunları birebir yaşaması gerekiyor. Yakından görmeli öyle uzaktan 50. sıradan değil, ben birinci sırada oturuyordum, bütün temsilleri, orkestranın bütün o yaşayışını içimde hissederek yaşıyordum. Bir süre sonra artık her boş zamanımda o anda içimden ne geliyorsa şiir okumak, ya da dans etmek veya şarkı söylemek gibi aktiviteler yapıyordum, yani kendimce sahneye çıkıyordum. Evde sürekli konserler verdim. Annemin ya da anneannemin kıyafetlerini kendime sahne kıyafeti yapardım, çünkü benim cüsseme göre epey büyüktüler ve bana göre o günlerde ihtişamlı görünüyorlardı. Hayatım bir sahneydi. Ama gerçek, ciddi anlamda konserlere 5 yaşımda iken başladım, yani ilk kişisel solo konserim o yaşta oldu.

UNICEF'in iyi niyet elçisi olduktan sonra bu güzellikleri bıraktınız, öyle değil mi?

Hayır, hiçbir zaman ne bıraktım, ne de durdum. UNICEF'in iyi niyet elçisi değil, üyesiydim Rusya'da. SSCB henüz dağılmadan önce, yani 24 yıl öncesinden bahsediyorum. O günlerde ekolojik problemleri anlatan uluslararası bir film yapmıştık, ki Dünya'da “ekoloji” konusu henüz neredeyse işlenmiyordu, çanlar çalmaya başlanmamıştı. Öylesine ilginç bir yaklaşımımız vardı ki ilgi uyandırmıştı, çünkü hem dünya ekolojisi hem de insan ruhunun ve kültürünün ekolojisine yer veriyordu. Filmin çok önemli bir manevi yöneticisi vardı. Nicholas Roerich'in oğlu Svetoslav Roerich… Babası Nicholas Rusya 1917 ihtilali öncesinde Amerika'ya yerleşmiş çok ünlü bir Rus ressam. 7000'den fazla tablosu var, çoğu Himalaya dağlarında yapılmıştı. Roerich aynı zamanda kültürolog ve Rusya St-Petersburg Resim Akademisinin Profesörü idi… Oğlu Svetoslav uzun yıllar boyunca de Hindistan'da yaşıyordu ve bizim filmimize manevi danışmanlık yapmıştı. İlk eşim ise filmin senaryo yazarı idi, ben ise bestecisiydim, ve elbette yapımcı grubun içinde yer alıyordum. Böyle bir proje ile yola çıkmıştık. Birçok ülkeyi çekimlerle dolaşmıştık; Türkiye'ye geldiğimizde 8 aylık hamileydim ve burada oğlumun doğumu için kaldık.

Tüm bu önemli işleri yaparken 20'li yaşlardaydınız. Çoğu genç henüz üniversiteyi bitirmiş oluyorlar, hatta anne babalarının koruması altındalar, sizdekiyse son derece olgun bir tavır.

Ben o noktaya gelene kadar annemin dibinden ayrılmayan biriydim. Tabii ki konserlere gidiyordum ve tabii bir anlamda serbesttim, büyümüştüm. O günlerde evlenmiştim ve yurt dışına çıkmıştık, belki onun avantajıdır, benim için inanılmaz bir deneyimdi.

Böyle bir deneyimle Türkiye gibi bir ülkede kaldınız. Niye Türkiye'yi seçtiniz?

Kim bilir! Ben daha Türkiye'nin t'sini bile bilmiyordum ama yeni evlendiğimizde her nedense Türkiye'ye yerleşelim dedim. Eşim de “niye” dedi. Bilmiyorum ama içimden geçen Türkiye'de İstanbul'da yaşamak dedim. Ve sonra hayat sahiden bizi buraya getirdi. O zaman SSCB henüz dağılmamıştı. Yurt dışında yaşamak gibi şans ise hiç yoktu. Hem de olsa olsa niye Türkiye'yi seçeyim ki, bu ülke hakkında sıfır bilgiye sahip iken. Gerçekten Türkiye ile ilgili Sovyetler zamanında hiç bir şey bilmiyorduk. Yani benim “Türkiye” lafın asla mantıksal bir şey değildi; sadece önceden sanki verilmiş bir bilgi gibi idi…

Bizim için büyük bir kazanım, ama beni şaşırtan Rusya vatandaşlığıyla daha serbest dolaşım hakkına sahip olabilirken Türk vatandaşlığına geçme tercihiniz oldu. Neden böyle bir tercih yaptınız?

Rusya'ya dönmek istemedim, burayı sevdim, o kadar…Bunun bir mantığı yoktu, tamamen kalpten gelen bir histi. 1991 yılı kış mevsiminde Yürek'i doğurdum ve Türkiye'nin kendi evim olduğunu hissettim, bu sadece bir duyguydu. 1993 yılında Türk vatandaşlığına geçtim.

Ailenizin tepkisi neydi, Türkiye hakkında ne biliyorlardı?

Açıkçası hiçbirimiz Türkiye'yi bilmiyorduk, develer üzerinde gezilen, fesli adamların yaşadığı bir yerdi bizim için. Ne tuhaf değil mi? Burada yaşamaya başladıktan sonra tüm aile fertlerime hem Türkiye'ye aşık olduğumu anlatan mektuplar yazıyor hem de fotoğraflar çekip yolluyordum. Ailem şok geçirmişti, herkes birbirine anlatır olmuştu. En çok da galiba, opera ve balenin olduğuna, konservatuvarlarda eğitim verildiğine şaşırmıştık. Anlattıklarım ve fotoğraflardan sonra izlenim tamamen farklılaştıysa da Türkiye'ye yerleşeceğimi söylediğimde herkes şok oldu. Zaman içinde tüm ailem zaman zaman Türkiye'ye geldiler ve dünyada Türkiye elçisi oldular diyebilirim.

Türkiye'ye ilk geldiğinizde ne yaptınız, nerede kaldınız, hemen aksiyona geçtiniz mi?

Birçok yerde kaldım aslında. Eski eşimin Türkiye'de yaşayan aile fertlerinde kaldık bir süre. Bir süre sonra eş dost edinip aksiyona geçtik tabii. Eski eşim Kırım Türklerinden olduğun biraz Kırım Tatarcası biliyordu, dil alışkanlığı olduğundan Türkçeye hemen hakim olmaya başladı. Türkiye'de olduğumu öğrenen sanatçılar beni opera ve baleye davet ettiler, hiç Türkçem olmadığı için çekindim, zaten oğlum doğmuştu, bir süre onu büyüttüm, eşim de sahnede olmamı istemiyordu o yüzden burada hemen müzik anlamında faaliyete geçmedim.

Kitabınızda biraz bahsetmişsiniz zaten…

Evet ama kitapta çok fazla detaya girmek istemedim, eski eşim şu anda yurt dışında ama oğlum burada ve onu da üzmek istemiyorum. Evet, o benim için zor bir dönemdi, ama dediğim gibi Türkiye ile ilgili bir zorluk değildi. Türkiye'de öyle mükemmel insanlarla karşılaştım ki zaten o yüzden Türkiye'ye aşık oldum.

Bildiğim gibi çok sağlam dostluklar kurmuşsunuz…

Evet, kesinlikle çok iyi dostlarım var, hatta çok sıra dışı bir deneyimim oldu, sizinle de paylaşayım. Ben eşimle bile tanışmadan önce Rusya'da yaşıyorken, aklımda Türkiye'de yaşamak fikri oluşmamışken bir rüya gördüm, ileride benim en yakın arkadaşım olacak iki kişiyi görmüştüm, ama hangi ülkede bulunduklarını bilmiyordum. Onlar iki yakın dosttu birbirilerine, ve ikisi de bağımsız olarak aynı rüya görüp notları aldılar. Ben de Rusya'da iken o rüyayı not aldım. Sonra Türkiye' geldim ve yollarımız kesişti, kim kim olduğunu anında anladık, çünkü karıştırılmayacağımız detayları gördük birbirilerimiz ile ilgili. Burada edindiğim tüm dostlarım öyle değerli insanlar ki, ruh dünyamı derinden etkilediler. Zaten ‘Sevgi Çemberi’ adlı Piyano Konçerto'mu bu sayede besteledim. ‘İçimdeki Türkiyem’ adlı albümümde yer alıyor. Türkiye'den beslenen bu sevgi çemberi her gün gelişiyor. Sevdiğim insanları birbirleriyle tanıştırmayı seviyorum ayrıca…

Ateş yakmak gibi…

Gönül birlikteliği gibi.

“Son zamanlarda bambaşka bir şey fark ettim, ben müzik için gelmedim dünyaya. ‘İnsan’ olmak için geldim.”

Sizin sayenizde insanlar dost oluyor.

Muazzam güzel bir şey. Daha önce dünyaya sadece müzik için geldiğimi düşünüyordum, çünkü müzik öyle güçlü bir şey ki kelime olmadan kalpten kalbe dokunabiliyor, küçük yaşta bunu keşfedince ben de bir yaşam biçimi olarak seçtim müziği. Fakat son zamanlarda bambaşka bir şey fark ettim, ben müzik için gelmedim dünyaya ‘İnsan’ olmak için geldim. Gönül Mahali'ni keşfetmek ve oradan Dünya'da seyir etmek için geldim…

Bu yeni keşfiniz size yeni bir enerji katacak belki de?

Katmaya başladı bile.

Müzik anlamında bir duraklama mı yaşıyordunuz?

Duraklamak değil ama öze doğru yeni bir nefes almış oldum. Bir şeyin üzerinde durduğunuz zaman her şey tıkanmaya başlıyor, hayatınızı engelliyor, şimdiyse manevi anlamda bir doygunluğa eriştim. Bu anlamda müziği aslında “put” haline getirmiştim. Şimdi o putu kırmış oldum.

Hayatınızda keşkeleriniz var mı?

Yok, ama bu yeni keşfim olmasaydı kesin derdim. Belki 15-20 sene evvel vardı. Bazı şeyleri insan yaşadıkça anlıyor, bu keşkelerin hiç bir faydasının olmadığını, gereksiz bir şey olduğunu tecrübeyle fark ediyorsunuz.

Tüm söylediklerinizden sonra bu dünyaya hepimizin belli bir amaçla geldiğini mi düşünüyorsunuz, ya da mutlaka insanlığa bir şey aktarmak için mi geldik?

Size de söylediğim gibi eskiden müziği iyi-kötü ayrımında iyiye kaçış olarak görüyordum. Müzik benim için negatifi nötralize eden bir araçtı. Küçükken böyle ifade edemezdim ama büyüdükçe bu şekilde dile getirmeye başladım. Gerçekten de “iyi ve kötü” var mı ki?

Siz iyi taraftaydınız ve…

Tabii iyi tarafta!.. Kimse kendini kötü tarafta göremez ki, zaten sorun da orada, nefsimizi bilmiyoruz ve kendimizi sürekli “iyi” görüyoruz. Hepimiz Pamuk Prenses’iz, Cinderella’yız, bir gün kötü cadının da biz olabileceği gerçeğine kadar kendimizi kandırıyoruz, kendimize objektif bakana kadar bir tür uykuya dalmış oluyoruz. Müzik benim için dünyayı değiştirebileceğim bir araçtı (maalesef öyle düşünüyordum!)… Ve sonra “dünyayı değiştirmek istiyorsam kendimle başlamam gerektiğini” öğrendim. O noktada her şey değişmeye başladı. Tolstoy da bunu söyler, İslam tasavvufu da. Konuyu derinleştirdikçe dünyaya sadece müzik gibi bir araç için değil, hakiki insan olmak için geldiğimizi, hatta rastladığımız her insanda hakikati bulmak için deneyimler yaşadığımızı öğrendim. Dünyadaki yegane amacımız hakikati bulmak. Tasavvufta bir cümle var ki hayatımı değiştirdi, “Ölmeden önce ölmek”… Bunun ne anlama geldiğini gerçekten merak eden içinden sorarsa, cevabı bir gün mutlaka gelir. “Nefsini bilen Rabbini bilir” cümlesi de aynen öyle çok önemli bir cümledir… Sadece bu iki cümle bile, onları duyduğum zaman, beni dönüştürmeye başladığını fark ettim…Müzik şu anda benim için çok güzel bir yol arkadaşı, amaç olmaktan çıkıp araç haline geldi, tam da olması gerektiği gibi.

Belki de artık daha ulvi bir amaca yöneldiniz, belki müzikte doygunluğa ulaştınız ve bir kademe üste çıkarak hayatınızı derinleştirdiniz.

Her ne olduysa, şukur ki oldu. En azından kendimi “özel” görmekten vazgeçtim, bu en önemli kazanım. Oysa eskiden el üstünde tutulan, çocukluğundan beri başarılarla süren hayat olan biri olmak; üstelik yine küçüklüğümden itibaren insanların enerjilerini, auralarını görüyordum, algılarım çok yüksekti. İş öyle olunca insan bir müddet sonra kendisi “özel” görmeye başlıyor. Bilmiyor ki, tüm bu yetiler aslında kendisine ait değil. Kaynağı o değil.

İnsanlar bu özelliklerinizi garipsemiyor muydu?

Yok, bunları pek kimseye göstermezdim. Şu anda da bu tür özelliklerim nerdeyse kalmadı, Allah’tan. Bu özellikler bir yere kadar iyi olabilir, ilginç olabilir; fakat bir yerden sonra gereksiz ve hatta zararlı. Eskiden mesela konserdeyken kendimi kapatıyordum, enerjetik olarak bir duvar oluşturuyordum. Bu koruma duvarını koymazsam, salonda oturan bazı kişilerin “olumsuz” düşünceleri bana ok gibi gelebiliyordu, onu fiziksel olarak hissediyordum, kimlerden geldiğini de biliyordum. Konserde konsantre olmam gerekiyor doğal olarak o yüzden bu teferruatlarla uğraşmak istemiyordum. Fakat değişimim başladığı zaman korkabileceğimiz tek şeyin kendimiz olduğunu öğrenmeye başladım; ve bu tür koruma yöntemlerimden vazgeçtim. Ben kimden korunuyor, veya kaçıyorum ki! Allah’a inanıyorum ve dünyada beni rahatsız eden bir şey varsa, içimde tam da onu taşıdığımı biliyorum, yoksa beni rahatsız etmezdi. İnsan sadece çok iyi tanıdığı şeyden, bildiği şeyden rahatsız olur, başkasında görünce. Yoksa zaten fark edemez! Başkasıyla uğraşacağıma aynadan yansıyan kendime bakıp onu düzeltmem gerektiği bilgisi çok önemliydi…Artık eskisi gibi kendimi başkalarıyla kıyaslamamaya başladım. Ve yargılamamayı. Haddim değil diğer insanları yargılamak…Ben ne yapıyorum, ben neyim, bir ona bakmam lazım. Zaten bu tüm ömür sürer, zaman kalmaz başkasını yargılamaya:)

Fakat Allah’tan size özel bir güç verilmiş, beste yapabilmek, melodilerin sırrını çözüp notalara dökebilmek…

İşte kilit kelime bu: Allah’tan verildi, ben bu yetenekleri kendime atfetmediğim sürece sorun yok.

Siz bizim gözümüzde bir müzik insanısınız ve dünya ölümlü, 100 yıl sonra insanlık tarafından hatırlanırım gibi bir düşünceniz var mı? Mesela çok sevdiğiniz müzisyen Bach olmanın bir matematiği var mı ve siz buna dair ne düşünüyorsunuz?

Hiç bilmiyorum açıkçası ve bu durumla hiç ilgilenmiyorum. Besteler benim yaratımım değil, ben müziğim için endişe duymuyorum, tanınır mıyım, benim kendi yollarım var, hiç unutulacağım diye bir kaygım yok.

Ama defineyi bulan kişi sizsiniz, sonuçta dünyanın tınılarını siz buraya getiriyorsunuz…

Haklısınız, bana bir şekilde isabet etti ve insanlarla paylaşma fırsatı buldum, ama sonrası… nasıl olacaksa güzel olacak.

Soyadınızla ilgili epey konuşuldu, şu anda evlisiniz ama eşinizin soyadını kullanmıyorsunuz…

Resmi olarak Anjelika Akbar Tarman’ım.

Şu anda kullandığınız soyadı gerçek mi yoksa sanatçı kimliği için seçilen bir soyadı mı?

Benim seçtiğim bir soyadı.

Akbar aslında Ekber demek ve orada bütün dinleri birleştirmeye çalışan Ekberşah’tan gelen bir isim, bu anlamı çağrıştırmak için mi seçtiniz? Son kitabınız ismi de “Uçan Köpek Baaşa”. Baaşa, Yahudi Krallığı’nın ikinci kralının ismi. Bu isim bu anlamıyla mı tasarlandı?

Akbar’ı evet tam dediğiniz sebep yüzünden seçtim, ama Baaşa’yı bilmiyordum, sizden öğrendim. Ben bu ismi rüyamda gördüm, uçan köpek Baaşa’nın tüm hikayesini rüyamda gördüğüm gibi. Sayenizde öğrenmiş oldum, sahiden şaşırdım, hiç bilmiyordum. Ben Hindistan’dayken “Uçan Köpek Baaşa”kitabı ismiyle beraber bana malum oldu resmen, aynen rüyamda gördüğüm gibi yazdım. Yani kitap aslında bu anlamda hiç bana ait değil. Gördüm ve aktardım.

Annemin soyadı “Rosenbaum”, babam ise (Stanislav Konstantinoviç Timçenko) , dolasıyla benimki de Timçenko’ydu, evlendikten sonra eşimin soyadını kullandım, ayrıldıktan sonra hiç birini kullanmak istemedim, bu durumda yeni bir soyadı seçmem gerekiyordu, bir sene boyunca düşündüm, bu sırada üniversite yıllarımda hocamın bana söylediği bir şey aklıma geldi, “Anjelika sen Himalaya Dağları’nı o kadar çok seviyorsun ki bir gün sahne adı seçmen gerekirse bence Himalaya ismini kullan da tatmin ol.” Himayala da böyle çıktı. Uzun bir süre Himalaya soyadını kullandım. Benim soyadımı duyan bazı insanlar benim büyüklük kompleksim olduğunu düşünüyorlardı, hatta “Dünyanın en yüksek dağının ismini kendine soyadı yaptı” dediklerini duyduğumda çok üzüldüm. Sonra birden ani bir karar verdim ve Türkçe soyadı seçeyim dedim kendi kendime diyerek düşünmeye başladım. Bir gün yakın arkadaşıma Orta Asya’da, sanatları bilimi bir çatıda birleştiren kahraman Ekberşah’ı (biz Akbar deriz Rusya’da) heyecanla anlatırken, arkadaşım birden durup “E sen niye Anjelika Akbar olmuyorsun ki…” dedi. “Aaa doğru diyorsun” dedim ve o anda karar verdim.

İki gün sonra İTÜ Vakfı için bir konserim olacaktı, davetiyeler basılmıştı, ama İrem Vardar telaşlı bir sesle beni aradı, “Anjelika Hanım felaket bir şey oldu, konser vereceğimiz salonunda ve piyanosunda arıza ortaya çıktı, bu yüzden salonu değiştirmek zorundayız, davetiyeleri yeniden basıyoruz, ekleyeceğiniz veya değiştireceğiniz bir şey varsa lütfen söyleyin” dedi. Birden içimde bir ışık yandı, “Evet, soy ismimi değiştireceğim” dedim ve sahneye Anjelika Akbar olarak çıktım.

Konser sırasında “Şimdiye kadar beni Anjelika Himalaya olarak biliyordunuz, bundan sonra Anjelika Akbar olarak bileceksiniz.” dedikten sonra ilginç diyaloglarla karşılaştım, kimisi konser sonrasında yanıma yaklaşıp tebrik ediyor, kimiyse geçmiş olsun diyordu, şaşırmıştım. Sonradan anladım ki kimi evlendiğimi kimi boşandığımı düşünmüş. Normalde insan niye soyadını değiştirir ki öyle değil mi… Konserleri yeni ad soyadımla vermeye başladıktan sonra soyadımı resmi olarak da değiştirdim.

“Ayvazovski’nin İstanbul’u”

Ukrayna ve Rusya’yla bağınız kopmadı değil mi?

Hayatımın bir kısmını Hindistan’da dolaşarak geçirsem de uzun süredir Türkiye’yi vatanım yapsam da, bağım hiç kopmadı, yoğun bir şekilde devam ediyor. Mesela şu anda Rusya’yla ilgili yeni bir proje üzerinde çalışıyorum. Boyut Yayın Grubu’yla yeni bir proje yürütüyoruz, ben de proje yöneticilerinden biriyim. Çalışmanın ismi: “Ayvazovski’nin İstanbul’u”. Ayvazovski’nin 6 bin civarında tablosu var, bunlardan yaklaşık 100-120 tanesi İstanbul ile ilgili. Bu çalışma sadece kitap olarak kurgulanmadı, büyük kapsamlı bir koleksiyon kitabı yanı sıra dijital bir sergi düzenlenecek. Ayvazovski’nin tabloları duvar boyu kadar yansıtılacak ve canlandırılacak. Tabloda dalga varsa hareket edecek, cami varsa ezan sesi olacak, ateş varsa çıtırtısı işitilecek. Heyecan verici bir çalışma anlayacağınız. Çalışmayı hızla ilerletiyoruz, Ayvazovski’nin en büyük tabloları Rus müzelerinde sergilendiğinden Rusya Kültür Bakanlığı ve 45 tane müzeyle işbirliği yaparak seçtiğimiz tabloların yüksek çözünürlüklü fotoğraflarını topluyoruz. Türkiye’de de yaklaşık 50 tane Ayvazovski tablosu var, Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreterliği de bu proje için yüksek çözünürlüklü fotoğraflarını proje için verdi. Boyut Yayın Grubu’nun Genel Yayın Yönetmeni Bülent özükan’ın önderliğinde yürütülen projede, yine Boyut Yayın Grubu’nun Genel Sanat Yönetmeni Murat Öneş (Mimar Sinan kökenli harika bir grafiker) ekibi ile beraber Ayvazovski tablolarının dijital canlandırmayı gerçekleştiriyor. Bense onun canlandırmasına göre hem kendi bestelerimi yapacağım, hem de o dönemin Rus ve Türk müziğinde örnekleri sunacağım. Ayvazovski’nin Türkiye’ye geldiği zamanlardaki Türk müziğinin atmosferini de yansıtacağım besteler üzerine çalışıyorum. Çok değişik bir proje bu benim için de, çalışma sırasında ilginç şeyler buluyor, çok ilham alıyorum. Aynı zamanda projenin aktif yöneticilerinden biriyim.

Projenin müzik ve resim kesişimi ile ilgili mesela bir detay verebilirim: Glinka, Rus müziğinin babası sayılıyor. Glinka, Ayvazovski’nin çok yakın dostu, biz Ayvazovski’yi ressam olarak tanıyoruz, Glinka’yı da besteci, halbuki Ayvazovski aynı zamanda keman çalıyormuş ve Kırım’da büyüdüğünden Kırım müziğini de çok iyi biliyormuş, kemanla da bu eserleri çalıyormuş. Glinka da yakın arkadaşının çaldığı müzikten etkileniyor ve kemanda aktardığı melodileri alıyor, onları meşhur Ruslan ve Ludmila operasında kullanıp Dünya’ya tanıtıyor. Biz o melodileri “Glinka” olarak biliyoruz, aslında onlar bu şekilde “Ayvazovski kaynaklı” oluyor!. Bu bilgilere ulaştığımda şaşırmıştım, daha önce hiç bir yerde okumadığım bir detaydı.

Ayvazovski benim için ayrı bir önem taşıyor. Benim küçüklüğümden beri astımım var, bu yüzden Rusya’daki nem oranı yüksek deniz beldelerine gitmem yasaktı, doktorlar izin vermiyordu. Annem gidiyordu ben de onun getirdiği fotoğraflara imrene imrene bakıyordum.

Evimizde bir sanat ansiklopedisi vardı, hala benim kütüphanemde duruyor, sıklıkla oradaki resimleri bakardım, ilk gördüğüm deniz manzarası siyah beyazdı. Denizin ne olduğunu da bilmiyordum 2 yaşında filan olmalıyım; bir gün annem geldi dedi ki “Bu deniz, onu çizen ise Ayvazovski adlı bir ressam.” Adını ilk defa o zaman duydum. Küçükken suluboya çok resim yapardım, sürekli olarak kullandığım renkler siyah ve yeşildi, çünkü resimlerimi Ayvazovski’ninkilere benzetmeye çalışırdım, benim için deniz Ayvazovski oldu. Bütün tablolarında adeta içine girip yüzüyordum.

21 yaşımda Türkiye’de, Marmaris’te ilk defa denize girdiğimde düşündüğüm Ayvazosvki resimlerinin içinde olduğumdu. Benim için resmen deniz eşittir Ayvazovski.

Projeden bana bahsettikleri zaman koşa koşa görüşmeye gittim. Şu anda işin içinde uluslararası bir boyut da var. Görüştüğümüz Rus akademisyen, profesörler, bakanlık yetkilileri Türkler’in bu proji niye gerçekleştiriyor diye anlayamıyorlar, ama gururlu ve mutlular. Ayvazovski’nin Türkiye’de bu kadar biliniyor olmasına şaşırıyorlar. Halbuki Ayvazovski Türkiye’ye 8 kere geldi ve Türkiye, İstanbul’da çok sayıda resim yaptı. Proje ile ilgili temasta olduğum St-Petersburg üniversitesi felsefe ve tarih profesörü Dmitri Kuznetsov proje ile ilgili manevi yardımını bizden esirgemediği gibi, bizim kadar heyecanlı; gözleri yaşarıyor ve diyor ki “Siz bu proje ile tarihi bir adım atıyorsunuz, farkında değilsiniz, bu müthiş bir barış projesi olacak. Ruslar ve Türkler arasında hep bir düşmanlık ilişkisi varmış gibi görünüyor, tarihimiz çarpışmayla geçmiş ama aslında kökenlerimizde müthiş bağlantı noktalarımız var. Ayvazovski bu anlamda öyle bir figür ki Rus olduğu kadar Türk. Türkiye’nin böyle bir projeyi başlatması çok değerli. Bunu sadece Türkiye’de değil, Rusya’da da Avrupa’da da yapalım. Kitap da her yerde çıksın.” Aynı şekilde kitabımızın danışmanlığını yapan Rusya’nın en önemli Ayvazovski uzmanı Sergey Levandovski de aynı duyguları ve düşünceleri paylaşıyor.

Bu proje yeni bebeklerimden biri ve heyecan içindeyim.

Peki bu proje ne zaman sonuçlanacak?

Şimdi tabloların yüksek çözünürlüğü olan fotoğrafları satın alıyoruz, hatta röportaja gelirken, Rus müzesinden gelen sözleşmeyi gözden geçiriyordum, bazı ticari ve banka terimleri hiç anlamadığım için kendi kendime şaşırdım, e tabii Sovyetler zamanında kapitalist ülke değildi, avukat arkadaşlar da sorunca güldü, gerçekten terminoloji değişmiş! Mesela Rus Müzesinden 29 tane tablo görüntüsü satın alıyoruz, bu sadece bir müzeden. Şu anda Rusya’da, Eski Sovyet coğrafyasındaki 45 müzesinde, ayrıca Avrupa ve Amerika’daki müze ve özel koleksiyonlarında bulunan görüntüleri inceleyip, bize gerekenleri buluyor, ediniyoruz. Görüntüler fiziksel olarak bize geldikten sonra önsöz ve metinler yazılacak. Proje sanırım 2015 yılının başında hazır olacak.

Çocukluğunuzda, genç kızlığınızda annenizin, anneannenizin yaşantısı nasıldı? “Notalarla anlattığım gibi harflerle de anlatıyorum” demiştiniz. Geçmişe gidersek o günün kadınlarının hayatını bir canlandırmaya anlatmaya çalışsanız. Anneniz, anneanneniz nasıl yaşıyordu, hikayeler masallar neler dinlediniz o günkü hayat nasıldı?

Annem müzisyen eğitimci, müzik pedagogu. Benim aynı zamanda ders aldığım okulun da hocalarından biri olmuştu daha sonra. Annem “devlet gibikadındır”, bu tiyatral ifadesi galiba ona uygun. “Eline bir dayanak noktası versen dünyayı çevirir” gibi bir enerjisi ve hali var. Kuvvetli, renkli, çok esprili, hep göz önünde olan olmayı seven, bütün toplulukların merkezi olan bir kadın. Nasıl yaşıyordu dersek, onun yaşamı daha çok okulla ve sosyal çevreyle ilgiliydi. Bizim okulda elit bir okul sayılıyordu, her anlamda çok özel bir atmosferdi ve okulun devamı olarak bize de ders olarak nerdeyse her akşam opera, bale ya da bir tiyatroya ödev olarak gidiyorduk. Okul çok erken başlıyordu, çünkü okulda hem müzik dersleri vardı hem de temel dersler vardı. Annemin günü benim kadar olmasa da yoğundu, akşamları da ödevlerime gidiyorduk. Evi severdi annem ve çok rahat çekip çevirirdi, özellikle mutfakta vakit geçirmeyi severdi, benim de bu yönüm ona çekmiş. Öylesine becerikliydi ki onca yoğunluk arasında davetler vermeyi ihmal etmezdi, misafirleri çok severdik.

Anneannem sakin bir kadındı. Annem benim ablam gibi, anneannem de annem gibiydi. Hala da hissiyatım öyle. Annemin sanki benim için annelikle alakası yok, benim için abla ya da arkadaş gibi. Bana göre asıl annem anneannemdir, böyle bir rol değişimi var. Sanırım ben doğduktan sonra anne ve babamın iş sebebiyle Rusya”nın Kuzeyınde, neredeyse kutba yakın bir şehirde yaşarken beni anneanneme bırakmaları bir etken olabilir. O noktada herhalde bir rol değişimi oldu, anneme ilk sözcüklerimde anne değil teyze diyormuşum. Hatta annem de buna çok bozuluyordu…

Uzun süre mi kaldılar?

Birkaç ay kalmışlar, fakat ben 6 aylıkken yanlarına almışlar. Fotoğraflarım var beni Eskimo gibi kıyafetlerle sarmışlar. O sene rekor soğuğun olduğu bir sene idi. Buz gibi bir evde yalanıyordu. Ama oraya görev ile gittiler, babam orkestra şefi olarak, annem ise koro şefi olarak çalışıyorlardı.

O şartlarda bile insanlar yaşıyor, müzik yapabiliyor ve şarkı söyleyebiliyor, öyle değil mi?

Aynen. bu benim için de eksantrik bir anekdot, değişik aslında. Anneanneme gelirsek; muhasebeci eğitimi görmüş, matematik bilgisi çok yüksekti, edebiyatı çok severdi. Dedem onu bütün yazarlardan çok kıskanırdı. Çok komik hatta “Sen benle ilgilenmiyorsun Balzac okuyorsun!” diyerek tepkisini gösterirdi. Dedem de çok okurdu, ama anneannem tamamıyla hem kitap, hem de gönül insanıydı. Yaşlar ilerledikçe onun yanında hep gençler vardı, hayat tecrübesi ve kalbin güzelliği o genç insanları onun yanına çekiyordu… onlarla o kadar çok şey paylaşırdı ki…Ve elbette benimle. Mavi gözlü bir melekti, onu yeni kaybettik maalesef.

Başınız sağolsun.

Sağ olun.

Çocukluğun koridorlarında dolaşırken isminizi kimin verdiğini sorayım…

İsmimin çok komik bir hikayesi var; o zamanlar Fransız filmi Anjelika çok popüler imiş. Rusya’da gösterime girdiği andan itibaren çok moda bir isim olmuş. Annem de çok heveslenmiş, ama kararsız kalmış çünkü Marianna ismini de istiyormuş. Ben doğduktan bir ay sonra hala bir ismim yokmuş, aile fertleri bastırdığı halde annem bir türlü karar veremiyormuş, niçin annemin beklendiğini düşünüyor olabilirsiniz ama doğmadan önce öyle bir karar almışlar. En sonunda bir şapkaya iki ismi koymuşlar ve annem Marianna ismini çekmiş, herkes oh nihayet isim belirlendi diye düşünürken annem hüngür hüngür ağlamaya başlamış, “hayır, ben aslında Anjelika olsun istiyorum!” demiş ve bunun üzerine ismimin Anjelika olmasında karar kılınmış.

Her insan kendi şansını kendi yaratıyor. Her ne kadar çekmesine ve onu kabul etmesine rağmen kendisinin istediği isim konulmuş. Peki dönemin şartları sizin hayatınızı nasıl etkiledi? Sovyetler zamanı, KGB, keskin bir politika sonuçta farklı bir dönem öyle değil mi?

Sovyetler zamanı benim kendi penceremden iyi ve sakin zamanlardı. KGB’nin varlığı annemin uyarılarıyla hayatımda var oluyordu. Ben fıkra anlatmayı çok seviyordum, annem beni “Sakın politik fıkralar anlatma” diyerek uyardığında KGB’nin varlığını hissediyordum, onun dışında başka bir şey yoktu. Sovyetler birliği zamanında, her ne kadar sosyalist rejimi var ve her ne kadar herkes çok eşit deniliyorsa da, maddi anlamda eşit bir hayat yoktu.

İyi eğitimler alıyordunuz ama öyle değil mi?

Evet eşit eğitim aldık, ama maddi gelir ve hayat standartları anlamında eşitlik durumu yoktu. Benim ailem sanat ve bilim insanları olduğu için çok daha fazla para kazanıyordu ki uğraştıkları sanat pop-sanat değildi, tamamen akademik, klasik sanattı. O dönemde öğretmenler, sanat ve bilim insanları, sporcular çok daha farklı bir konumdaydı parasal anlamda. Dolayısıyla toplumun geneline baktığımızda bir eşitlik yoktu…Bizim ailemiz ve benzer çevreden insanlar çok rahat yaşadık, öyle söyleyeyim.

Arkadaşlarınız ilişkiler nasıldı? Mesela biz sokaklarda büyüdük, sizde de var mıydı? Ya da siz hep mi okuldaydınız?

Evet hep okuldaydım, daha önce de söylediğim gibi bu benim tercihimdi.

Peki, okuldaki arkadaşlarınızla ilişkileriniz nasıldı? Okulda da arkadaş olarak hocalar mı vardı yoksa?

Okuldaki arkadaşlarımla her zaman çok güzel ilişkilerim oldu hep. Hala da devam ediyor. Hatta bana heyecan veren Ayvazovski prejesi için eski sınıf arkadaşım, şu anda Londra’da Özbekistan’ın İngiltere büyükelçisinin de katkısı oldu; genellikle okul arkadaşları olarak birbirimize çok yakınız, takip eder, kollarız.

Organizasyon eğilimlerim okul yıllarımda başlamıştı, henüz lisede öğrenciyken senaryo yazar, sahneye koyar, yönetir, müzik direktörlüğünü yapardım, üstelik kendi oyunumda rol alırdım. Sadece kendi sınıfımı kapsayan organizasyonlar değildi, başka sınıfları da dahil ederek birlik oluştururdum, herkes beni öyle tanıyor hala:)

Bu eğiliminiz mükemmeliyetçilikten mi çıktı? Hiç bir şeyi, hiç kimseye bırakmıyorsunuz, sanki her şey kontrol altında olursa rahatlıyor gibisiniz…

Neyden kaynaklanıyordu bilmiyorum, bütün detaylarla hatta kıyafetin incelikleriyle bile ben ilgileniyordum. İnanılmaz listeler yapıyordum bunun için, müthiş çaba harcardım.

Belki de kendi hikayeleriniz olduğu için bu kadar titizdiniz, kendi dünyanızda nasıl görüp duyduysanız öyle sahnelenmesini istiyordunuz, bunu sizin adınıza başkası yapamaz… Hayat yolculuğunuzda birçok yerde yaşadığınızı konuşmuştuk, önce doğup büyüdüğünüz Rusya, sonra Hindistan ve şimdi Türkiye. Biliyorum dünyayı da dolaşıyorsunuz. Sizin ruhunuzu ait hissettiğiniz yer neresi? Annenizin evi mi, yoksa meleğiniz anneannenizin evi mi?

Daha önce de söylediğim gibi sahiden benim için ev Türkiye.

Kendinizi notalarla olduğu gibi kelimelerle de ifade edebilen nadir kişilerden birisiniz. Ve kitaplarınız da var, Türkçe'ye son derece hakimsiniz. Yazarlığınız size heyecan veriyor mu, yazma serüveniniz sonradan mı gelişti yoksa içinizde sakladığınız bir tutku muydu?

Kendime hiçbir zaman yazar diyemem, ama evet kelimeleri seviyorum, notaları sevdiğim gibi. Ve çocukluğumdan beri yazıyorum. Eskiden ben şiirler, hikayeler yazıyordum. Hatta keyif için meşhur Rus yazarlarının hikayelerini devam ettiriyordum. Devamında ne olabilir diye kurgulayarak kaleme alıyordum. Okumayı hep sevdim, fantastik romanları okuyordum, bitiyordu hemen. Ama olmaz ki, devam ettirmek lazım. Ağırlıklı olarak şiir yazıyordum, hatta 15-16 yaşlarındayken birkaçı yayınlanmıştı.

Türkiye'ye gelmeden önce Hindistan'dayken ve aklımda hiçbir kurgu yokken rüyamda uçan köpek gördüm, çizgi film gibi seyrettim, o kadar etkilendim ki uyandığımda yazmaya karar verdim ve 12 günde 12 hikaye yazdım. Bana göre uydurduğum bir şey yoktu, gördüğümü yazıyordum, yayınevi "Devamını yazacak mısınız?" diye sorduğunda düşündüm, ben devamını rüyamda görmemiştim ki… Kurgulamaya kalkışsam o tadı veremeyeceğim, geriye istihareye yatmak kalıyor. J

Kısaca yazar olarak hiç ciddi bir iddiam yok, aktarım yapıyorum diyebilirim. Kitaplarımdan bazıları Moskova'da yayınlandı, hiçbir zaman kitabım çıksın diye çırpınmadım, sadece bir kez Fransa'da verdiğim bir konserde değerli bir yayıncıyla tanıştım, Rusya'da yayınlanan çocuk kitaplarımdan bahsettim, bana anlattıklarından çocuk kitapları bastıklarını anlamıştım, çok ilgilendiler, yolladım. Aynı gün döndü bana. "Ben okudum, eşim okudu, çocuklarım okudu, annem ve babam okudu. Hemen böyle yuttular ve diyorlar ki şu anda öyle bir küçük prens niteliğinde bir kitap, çok ihtiyacımız var" dediler ve yayınlandı. Türkiye'deki ilk kitabımı İnkılap Yayınevi bastı, daha sonra Kırmızı Kedi yayıneviyle çalıştım. Hiç biri planlanmış değildi. "İçimdeki Türkiyem" kitabı Türkiye'ye geldiğim ilk günden itibaren içimde yazılmaya başladı. Benim stilim bu, önce içimde yazıyorum, içime kaydediyorum. Müzisyen olmasaydım yönetmen olurdum, o kesin. Çünkü hep böyle bir kesit olarak alıyorum ve sonra toplanmaya başlıyor.

"İçimdeki Türkiyem" kitabını yazmayı düşünürken çok duygusal bir olay yaşadım. İstanbul'a St. Petersburg Senfoni Orkestrası gelmişti, beni de dinleyici olarak çağırmışlardı. Sahnede Ruslar vardı ve Çaykovski'nin I. Piyano Konçertosu çalıyordu, ben Türklerle beraber salona oturuyordum. Sahnede doğup büyüdüğüm kültür, oturduğum yerdeki insanlarsa yaşadığım kültürdü. Birden tüylerim diken diken oldu, o konçerto benim için son derece önemli, çünkü okulda her sene başlangıcında bizi sınıflara o müzik eşliğinde yolluyorlardı. Sanki çocukluğuma dönmüştüm, tatlı melodilerin içinde kayboluyordum, senfoni bittiğinde Türkler ayağa fırladı ve "bravo"diye bağırmaya başladılar. Ruslar böyle bir tepki beklemediğinden mutlu ve şaşkındı, onlar da ayaklandı, seyircileri alkışlıyorlardı, tüm salon ayaktaydı ve ben de tam ortasındayım. Her iki tarafla da gurur duyuyordum, çok duygu dolu bir andı benim için. Ruslar'ın gözünden Türkler'i gördüm, şaşırdım, Türklerin gözünde de Ruslar'ı gördüm şaşırdım, söylendiği gibi kaba ve soğuk değillerdi, bu kadar duygu dolu bir müziği böylesine başarılı bir şekilde seslendirmek duygusuz insanların harcı olamazdı.

Eve doğru giderken kendi kendime "Tamam bu kitap geliyor" dedim ve yazmaya başladım. Yeşil kalemle sayfaları doldurdum, elle yazınca kendimi daha iyi hissediyorum, basılı hali ile yaklaşık 300 sayfa yazdım. El yazısı olarak artık bilmiyorum kaç sayfa ettiğini!..

Kitap yayınlandıktan sonra röportajlarımda kitap ismi için "Niye 'İçimdeki Türkiyem' niçin 'İçimdeki Türkiye' değil?" diye sorduklarında şu cevabı vermiştim. Şefkatli bir şekilde "Türkiyem" diyecek kadar duygu dolu olmasaydım, bu kitabı yazamazdım. Türkiye'ye geldikten 20 sene sonra İş Bankası Yayınları'ndan çıktı, bu kitap bir vefa borcu oldu benim için, hatta Türkiye'ye aşk ilanım oldu. Anlatırken bile duygulanıyorum. Boğaz Köprüsü'nden her geçtiğimde sanki ilk kez görüyormuşum gibi heyecanlanıyorum.

Beni ben yapan en önemli unsurlardan biri Türkiye. Türkiye'ye gelmemiş olsaydım çok çok eminim daha sığ olurdum.

Sizinle şu ana kadar film müziklerden, şiirden, yazmaktan bahsettik ama hiç şarkı söylemekten bahsetmedik, şarkı söylemediniz mi?

Aslında söyledim, ama çok göz önüne çıkmadım bu anlamda. Vokal bana daha yakın geldi, vokal yaptığım parçalarda sözleri ben yazdım. "Raindrops by Anjelika" albümümde Haluk Bilginer'le birlikte seslendirdiğimiz bir parça var, sözlerini hem Türkçe hem Rusça yazmıştım. Bazı konserlerimde Rusça şarkılar seslendiriyorum, eskiden daha çok söylüyordum. Çevrem bana yıllardır ısrarla şarkı albümün çıksın diyor, aslında şu günlerde biraz sıcak bakıyorum, sadece keyif aldığım için Türkçe, İngilizce, Rusça dillerinden karma bir albüm yapabilirim.

Sanırım birkaç dil biliyorsunuz…

Aslında çok sayılmaz, Rusça, Türkçe ve çok rahat konuşamazsam dahi İngilizce biliyorum. Ukrayna dilini bilmiyorum, Almanca eğitim gördüğüm halde nedense sevmediğimden hemen unuttum, bana göre çok sert bir dildi; ama sanırım ihtiyacım olursa hatırlarım. Almanca ayların ve gün sayıları ile ilgili ilk okulda öğrendiğim ve asla unutmadığım çok pratik bir şiir var, onu okuduktan sonra Almanca'ya teşekkür edip çekiliyorum.

Yüzyıllar önce Delphi'de Apollon tapınağı'nda yazan (Nosce Te Ipsum / Gnothi Seauton) "Kendini Bil" ya da "Kendin ol" diye türkçeye çevrilen kavram sizin için ne ifade ediyor?

İnsanın kendi hakikati bilip onu paylaşmasını bilmesi çok zor bir süreç, ama en azından böyle bir prensibin var olduğunu fark etmek önemli bir adım. Kendini bilmek hakiki insan olabilme yönünde ilk adımdır. Sizin de vurgusunu yaptığınız gibi önemli bilginler ben kimim sorusunu sorduruyor, insanlar varoluşsal problemlerini bu soru üzerinden oluşturuyor. Aslında iş orada bitmiyor, yolun başlangıcı orası. Bu minik adımın ardından koca bir yol başlıyor. Bu yolu kat etmek bir anlamda zor, bir anlamda çok kolay. Kendini bilme yolunun içinde kendimiz varız zaten, ama bunu fark etmek mesele. Biliyorsunuz; "arayan bulamaz, bulan arayandır". Yani biz o hakikatleri çok uzak ve ayrı bir yerde arıyoruz, dolayısıyla bir mesafe koyuyor oluyoruz aradığımızla aramıza. Biz ordayız diye yola çıkarsak o zaman her şey kolaylaşıyor. Kendin olmakla ilgili bir de şunu eklemek istiyorum; gerçekten hepimizde nefis denilen bir şey var, hepimiz o nefsi taşıyarak dünyaya geldik. Karşımızdakinde kötü olarak algıladığımız her şey bizde olduğu ve onu çok iyi tanıdığımız için dış Dünya'da, başka insanlarda o kötülüğü görebiliyoruz. Bunu çözebilmenin yöntemleri de yine bizde var. İnsanları çekiştirmek, birilerini yargılamak çok kolay, ama kendimize ise hiç kıyamıyoruz. Hal bu ki yargılamak da değil, fark etmek önemli olan. Birinin ne kadar kıskanç olduğunu anlamamızın tek mantıklı açıklaması kendi içimizdeki kıskançlıktan belirtilerini biliyor olmamız. Kendimizdeki noksanları fark etmiyoruz, örtüp kendimizi kandırma yoluna giriyoruz. Fakat farkındalığımızı başlayınca çözümler yavaş yavaş açılmaya başlıyor. Zaten önemli olan noksanlarımızı fark etmektir; nefs öldürülemez, fakat nefis edilir… Hakikati yakalayan insanların nefsi ölmemiştir, nefis olmuştur.

Ben eskiden savaşlardan arınmış, hastalıkların olmadığı, ıstırapların yaşanmadığı bir dünyanın güzel olduğunu düşünürdüm. Halbuki yanlışmış, bu Allah'ın ilmine aykırı bir düşünce tarzı. Dünyanın dengesi zıtlıklar üzerine kurulu, her şeyin herkes için ayrı bir zamanı var. Bilinç olarak bunu fark edemesek de içimizdeki o ruhani zerre her şeyin zamanlamasını çok iyi biliyor. Taleplerimiz bu yüzden farklı zamanlarda ve şekillerde ortaya çıkıyor, cevaplar gelmesi gerektiği zaman geliyor…

Son bir soru, Anjelika Akbar hayal kuruyor mu ya da gelecek hakkında planları var mı, yoksa günü yaşıyor ve yarına hoş geldin mi diyor sadece?

Aslında tam da dediğiniz gib,i günü yaşıyor yarına hoş geldin diyorum büyük ölçüde, fakat bazı projelerim var tabii. Hemen her gün yeni bir projeye uyanıyorum, hatta yakın çevrem "her gün bir projeyle uyanıyorsun" diye takılıyorlar. Özellikle sevdiğim projeleri zaman geldikçe gerçekleştiriyorum. Tam olarak hayal denemez belki ilham kelimesi karşılıyor benim hissettiklerimi. Bazen bu projeleri on sene, bazen bir sene, bazense bir iki ay taşıyabiliyorum. Böyle projelerimden biri roman, sizin bir sorunuz oldu, anneannem, annem ve benim gözümden Sovyetler Birliği nasıl diye… İşte tam da bunu kurguluyorum, üç kadın ve üç Rusya tabii. Anneannemin hikayesi; Çarlık Rusya, inanılmaz, dinlediğim zaman tam bir film gibi düşündüğüm bir hikaye.. Dedemin bir başka taraftan enteresan bir hikayesi var, içinde Stalin ve Lenin'in geçtiği ilginç anılar vs vs…

İnşallah çok beklemeyiz.

İnşallah, romanı hangi dilde yazacağıma karar veremedim. Hikayenin özüne uygun olarak Rusça yazmam gerek, ama şu anda yazmayı sevdiğim dil daha çok Türkçe. Sonuçta bir karar vermek gerekecek kitaba başlamam için. bakalım, İnşallah gerçekleşir…

O zaman burada biz de susalım, noktayı koyalım. Çok çok teşekkür ederim. Harikasınız.

Beğen 17 Tweet 4 Pin it Share 15

akbar, anjelika, müzik ile etiketlendi

« Sakuralar'ın Ülkesi JAPONYA

Maymunlar Cehennemi: Şafak Vakti »

Koçluk

Yeni yıl, yaşamın her günü gibi yeni bir gün ile başlar…
04 Aralık 2014

Kalplerin Liderliği ile Farklı Bir Deneyim
12 Kasım 2014

Çocuklar için 10 Yaz Tatili Etkinliği – 3
07 Ağustos 2014

Kitaplar

Kadınlar ve Çantaları Arasındaki İlişkiler ve Çanta Kitabı
28 Ağustos 2015

Yaz(ı) Kampı ve Kadınca Hikâyelerimiz
26 Ağustos 2015

Parfümün Dansı, Tom Robbins
31 Temmuz 2015

Gezi

Yaz(ı) Kampı ve Kadınca Hikâyelerimiz
26 Ağustos 2015

Kitap ile Sohbet, Roman Kahramanlarının İzinden Adım Adım Yollarda
25 Haziran 2015

Çanakkale'ye Avustralya'dan Bakmak
26 Mayıs 2015

Gelişim

Yaz(ı) Kampı ve Kadınca Hikâyelerimiz
26 Ağustos 2015

Çocukları Kitaplarla Buluşturmanın Yolları
24 Ağustos 2015

Disiplin Tatil Yapar mı?
19 Ağustos 2015

MARTI e-dergisi Yasemin Sungur Gelişim Enstitüsü'nün gelişime destek vermek için hazırladığı bir dergidir…
Web Tasarım : Rengarenk Web Hizmetleri